

Erdély

ALAPÍTVÁ 1892-BEN

Új sorozat, 203. szám
2025/7.Az Erdélyi Kárpát-Egyesület
– Kolozsvár 1891 ÉrtésítőjeSzerkesztőség (info@ekolozsvar.ro):
Kismihály Boglárka, Pál GyöngyiA következő lapszám megjelenik:
2025. augusztus 15.

Rendhagyó Vasvári-kerékpártúra – ahogyan azt résztvevőként látja a szervező

Spontán csoportkép indulás előtt

Amióta bekapcsolódtam a Vasvári Pál Kerékpáros Emlék- és Teljesítménytúra szervezésébe, évről évre kacérokodtam a gondolattal, hogy milyen vagány lenne egyszer letekerni a 100 km-es távot közel 1700 m szintemelkedéssel. Tudtam, hogy a teljesítménytúra napján erre sosem lesz lehetőségem, hiszen több ellenőrzőpontnál is helyt kell állnom, így értelemszerűen felcsillant előttem a remény, amikor tavaly ősszel eldöntöttük, hogy ezentúl nem a hagyományos értelemben vett teljesítménytúráként fogjuk megszervezni az eseményt. A döntés egyébként azért született meg, mert a Vasvári volt az egyetlen olyan teljesítménytúránk a négy közül, amelyen az elmúlt években nemhogy növekedett, hanem fokozatosan visszaesett a résztvevők száma. Idén tehát egyszerű emléktúráként hirdettük meg a Vasvárit, ellenőrzőpontok nélkül, így végre én is kerékpárra pattanhattam, és résztvevőként is megtapasztalhattam azt az életre szóló élményt, amelyet szervezőként csak vágyakozva figyelhettem.

KISMIHÁLY BOGLÁRKA

Reggel 9 óra előtt pár perccel berobogunk a Kolozsvári Rádió épülete elé, ahol már szépen gyülekeznek a rendhagyó Vasvári-emléktúrára jelentkező bringások. Ingrid azzal fogad, hogy a magammal hozott kis csomag méretéből ítélve én is a profik közé tartozom, hiszen minél kevesebb cuccal indul el valaki bringatúrára, annál profibb. Én csak mosolyogva legyintek, hogy távol állok a profizmustól, s nem is tudom, hogy mit keresek itt enynyí tapasztalt kerékpáros között, hiszen életem leghosszabb bringatúrája a Dél-Hargita teljesítménytúra 75 km-es változata volt, s annak is már jó pár éve. A túravezetővé kinevezett Kertész Sándor (Suler Lovag) pipálgatja a listán levő neveket, tőle megtudom, hogy még csak egy személynek kell érkeznie, a többiek majd Gyaluban csatlakoznak. Botond és Filep István megbeszéli a délutáni dubás logisztikát, hiszen valahogyan vissza kell jutnunk Kolozsvárra, mi pedig a csajokkal, Ingriddel és Julikával próbáljuk túllicitálni egymást, hogy ki izgult jobban a mai napért. Ingrid elmondása szerint alig bírt elaludni, hiszen a férje ráijesztett, hogy nem fog kitar-

tani az elektromos bicikli akkuját, én pedig azzal érveltem, hogy reggel egy falatot sem bírtam lenyelni az izgalomtól.

Az eufória első pillanataitól a kipufogószagú kiábrándulásig

Elkészül a spontán csoportkép, majd mindenki nyeregbe pattan, s indulunk sorban végig a Donáth úton, hiszen amióta áthelyeztük a rajtot a rádióhoz, a forgalmas főút helyett a Hajtásvölgyi kerülőúton szoktak kitékerni a bringások Szászfenes végére. Vidáman tekerünk a hepehupás úton, közben pedig élvezzük a reggeli fényben fürdőző szászfenesi Leányvár ikerdombjának látványát. Miután átkelünk a víztározó gátján, egy elágazásnál a csapat nagy része előre halad tovább, holott a digitális nyomvonal szerint jobbra kell térni. Ez alkalommal a kutyüre hallgatok, s mint kiderül, jobban is járok, mert így a város végéhez közelebb érek ki a főútra. Innen következik a halálfelelemmel kísért tekerés, hiszen az autók 70-nel, 80-nal száguldanak el mellettünk. Közben Veres Bendegúz is mellénk szegül, s próbáljuk kiokoskodni, hogy kik

vannak előttünk, s kik kerültek mögénk. Szászfenesről kiérve, az egyik sáv útjavítás miatt le van zárva, így egy darab sávon kell osztoznunk a száguldó sofőrökkel, a „finom” kipufogógáz beszívva pedig imádkozunk, hogy el ne üssenek. Az autópálya utáni körforgalomnál baleset lassítja a haladást, így innentől kezdve legalább nyugodtabban tekerhetünk, hamarosan pedig meg is érkezünk az első megállóhoz Gyaluban, ahonnan a 85 km-es túraváltozat résztvevői rajtolnak a teljesítménytúra során. Az üzlet előtt biciklik sorakoznak, megérkezett a körösfői csapat is, akinek nem volt ideje reggelizni, most beszerezheti az energiapótlókat. Gusztival gyorsan egyeztetünk a visszaszállítás kapcsán, aztán felmerül, hogy amennyiben nagyon jól fogja bírni, lehet, hogy Körösfőről inkább visszatér Kolozsvárra, csakúgy, mint Serény Tibi. Közben megtudom, hogy Ingrid és Julika mögénk került, s Geréb Zoli is hagyta őket, így szegények ketten teszik meg ezt a veszélyes szakaszt. Szerencsére pillanatokon belül ők is megérkeznek épségben, előtűnik pedig László Tamás is befut. Közben hívom Szőke Enikőt, hogy jön-e végül, majd gyorsan kiderül, ő már jóval előttünk elindult, hogy elkerülje a hőséget, sőt mások is követték a példáját. Lassan nem tudom követni, hogy a bejelentkezett 23 résztvevőből végül hányan vágunk utnak, de nincs is időm sokat gondolkodni, mert Suler váratlanul felpattan az elektromos biciklijére, s indul tovább.

Gondtalan tekerés, teknős és nyekergő lánc

Tudtam, hogy miután Hidegszamos településen eltérünk a

Meleg-Szamos gyűjtőtávi irányába, megkezdjük a fokozatos emelkedést, de addig is élvezem a száguldást, így gyorsan magunk mögött hagyjuk a Gyalui-tavat, a letérőnél pedig Suler egy üzlet előtt számolgotja, hogy meg vagyunk-e mindannyian. Időközben László Tamás mellénk szegődik, s biztatom, hogy nyugodtan leghagyhat, de arra hivatkozik, hogy még nincs bemelegedve. A Meleg-Szamos hídján áthaladva viccesen megjegyzi, hogy mostantól kezdve mindenki abahagyja a beszélgetést, s csak a lihegésünk fog hallatszani. Örülök, hogy az első emelkedőn társamul szegődik Serény Tibi, mert így kérdezgethetem a kislányáról, akít 2021-ben láttam utoljára, s azóta iskolássá cseperegett, ráadásul pedig beszélgetve észrevétlenül sikerül megtenni ezt a távot. Pillanatokon belül már a Melegszaamosi-tó gátján találjuk magunkat, ahol megállunk egy rövid pihenőre, na meg a kötelező szelfire, s miközben a tó látványában gyönyörködünk, Tamás felhívja a figyelmünket egy cuki teknősrre, aki gondatlanul lebeg a vízen. Nekünk is kedvünk támadna fejest ugrani a tóba, de most nem ezért vagyunk itt, így tekerünk is tovább, pár méter után viszont megtorpanok, hiszen Tamás megjegyzi, hogy nem ártana megolajozni a nyekergő láncomat, s biztos benne, hogy Serény Tibinél szakmájából kifolyólag lesz olaj. Utolér Tamás, mosolyogva előkapja az olajos műanyag üvegcsét, amit meglepő módon nem a bicikliszerelőtől, hanem Bendegúztól szereztem be, majd elmondja, hogy nincs jobb érzés, mint beolajozni egy láncot, s szerinte a biciklik esetében két fontos szabály van: megfelelően legyen felfújva a gumi, a lánc pedig legyen megtisztítva és beolajozva. Meglepő módon ezután tényleg simábban tekerek,

s az idegesítő nyekergés is megszűnik, így szinte repülve tekerünk a melegszaamosi úton.

Tüntető „belügyminisztérium” és abrakolás a hegy alatt

Nemsokára újabb emelkedő következik, amire utólag már nem is nagyon emlékszem, hiszen az a benyomásom, hogy pillanatok alatt felérek a Tárnica víztározóhoz, ahova nyaranta néha kijárunk kajakozni, vagy SUP-ozni. A kölcsönző bejáratánál megpillantom Botondot, aki még a lenti gátnál megelőzött. Most végre sikerül utolérnem, így innentől kezdve együtt tekerünk a tó mentén kígyózó úton hol gyorsabban, hol lassabban. Most döbbenek csak rá, hogy a Tárnica-tó sokkal hosszabb, mint gondoltam volna, hiszen autóval mindig pár perc alatt tesszük meg ezt a távot, most viszont jó ideje tekerünk, s még nem értük el a végét. Lassan kezd tüntetni a „belügyminisztérium”, számon kérve a reggeli koplást, így bizakodóan tekintek a GPS-re, de a hátralevő táv látványa csak még inkább fokozza az éhségemet. Kanyar kanyart követ, miközben szép fokozatosan emelkedünk, de még mindig nem vagyunk ott. Ingriddel és Julikával beérjük egymást, és KMN-es gulyásoszárról kezdünk el csevegni, még inkább rontva a vércukorszintem morálját. Szerencsére hamarosan megpillantjuk azt a csúnya betonoszlopot, ami nagyon ismerős előző évekből, így a következő kanyar után már a kocsmát is látjuk, ahol az ellenőrzőpontot szoktuk berendezni. László Tamás viccesen rá is kérdez, hogy hol kell pecsételni, miközben jóízűen belefalog a kurkumás-vörösfenyő kenyérből készült sonkás szendvicsembe. Egy nem is elég, így

Az első eufóriától kezdve mindenki vidáman teker

VERES BENEDEG

A tóparti megemlékezés, amire esélyünk sem volt elérni, de legalább páran képviselték csapatunkat

gyorsan benyomom a másodikat is, majd egy kis édességnek is jut hely, s az egészet jó hideg teával öntöm le. Suler megjegyzi, hogy útközben felfele ne álljunk meg sokszor, mert nem fogjuk elérni a tóparti megemlékezést, amikor pedig az órára tekintek, kis pánik lesz úrrá rajtam, hiszen fél 12 már elmúlt, s 14 órára ott kelleni lennünk. Ironikusan megjegyzem, hogy elektromos biciklivel biztosan oda fognak érni, ránk viszont ne várjanak.

A neheze még csak most kezdődik...

Talán igaz a mondás, miszerint hegy alatt abrakolni teljesen felesleges, de azért mégiscsak biztosabb stabilizált vércukorszinttel nekivágni a mumus emelkedőnek. A nap egyre jobban kezdi ontani magából a meleget, de szerencsére az első szakaszon még örülhetünk a fák hűsítő árnyékának. A naptej azért előke-rül (másodszor a mai napon), s még egyszer bekenem végtagjaimat. A felhőtlen tekerés élményét a lomha araszolás kínlódása váltja fel, a sebesség csökkenésével pedig a morálom is kezd a béka feneke alá kerülni. Eleinte nyolc, majd hét, hat, végül pedig óránkénti öt km-es lassúsággal haladok (mert ezt nem lehet sebességnek nevezni), de négyre is lecsökken, amikor energiatakarékos üzemmódra váltok. Lassan a fák védelmező árnyékát is magunk mögött hagyjuk, így a biciklim számlálóján még fájdalmasabban gyűlnek a megtett száz méterek (a mértékegység itt már nem is a kilométer), s egyre többször kell megállnom energizáló és hidratáló szünetet tartani. Időközben Újvári Attila is utolért minket, így hármasban kínlódunk felfele a kaptatón. Botonddal közben kalkuláljuk, hogy még mennyi lehet az emelkedőből – talán négy és fél kilométer? Talán jobb is, ha nem tudjuk... Egyszer csak kellemes számocá-illat ránt ki a letargiából, de sehol sem látom a kis piros bogycát, így az agyam játéknak könyvelem el a történet. Nemsokára ismét megérzem a gyümölcsös- en édes illatot, így leszállok a bicikliről, s legnagyobb meglepetésemre kővér számocák mosolyognak rám az út széli növényzet közül. Engedek a csábításnak, néhány szemet leszedek, s az intenzív aromának köszönhetően máris szinteket ugrik a morálom. A helyzetet pedig az is javít, hogy kezd kitérőlni előttünk a táj, s ráeszmélünk, hogy nemrég odalent a völgyben teker-

tünk. Végre fellelegzem egy kicsit, hiszen emlékeimben sokkal meredekebbként élt a mögöttünk hagyott emelkedő, aztán amikor egy újabb kanyar után ráeszmélek, hogy még közel sem értük el a csúcst, szinte sírva fakadok. A napsugarak egyre jobban égetnek, így harmadszor is előkerül a naptej. Az idő már későre jár, 13 óra is elmúlt, Attila pedig szembesít a szomorú valósággal, hogy 14 órára semmi szín alatt nem fogunk leérni a tóhoz. Azzal is biztat, hogy a kereszt előtt még lesz egy nagyon hosszú emelkedő. Sebj, mi azért kitartóan tekerünk feljebb és feljebb, a legelső kocsmáüzletnél pedig megállunk feltölteni kiüresedett energiatakarainkat. Az ismeretlen márkájú epres mojito-üditő jobban esik, mint bármilyen ital valaha, közben pedig utolér minket Geréb Zoli, akiről nem is tudtuk, hogy magunk mögött hagytuk.

Lekéselt emlékezés a majdnem Kolozsvár méretű községben

Rövid regenerálódás után már pattanok is fel a biciklire, s elindulok előre, hogy kovácsoljak egy kis előnyt magamnak. 13.50 körül jár már az idő, s a GPS alapján legalább még hat km van a kereszttig, így lassan kezdek lemondani arról, hogy elérjem a tóparti megemlékezést. Sőt már abban sem reménykedem, hogy legalább a közepére beérjek. Rövid üzenetváltásban jelzem Sulernek, hogy ránk ne várjanak, majd néhány képet küldve az ünnepi tömegről megnyugtató, hogy legalább 10-en képviselik a csapatot. Közben próbálom elterelni a gondolataimat és élvezni az idilli nyári táj szépségét, amelyet szénabálák és út széli virágligetek tesznek még autentikusabbá. Havasnagyfalu – nem hiába kapta ezt a nevet a település, hiszen már jó ideje tekerek, s mégsem akar véget érni a majdnem Kolozsvár méretű község. Közben a fiúk is utolérnek, így együtt feszülünk neki az utolsó izzasztó emelkedőnek, s majdnem egy óra késéssel, 14.35 körül megérkezünk a Funtineli-tetőre. Innen már kár sietnünk, hiába következik a jól megérdemelt ereszkedés, mert az ünnepség felére sem fogunk odaérni. Megkezdjük hát a fokozatos ereszkedést, s a több órányi kínlódás után végre ismét 20–30 km/h-s sebességgel száguldunk, de csak óvatosan, mert eléggé balesetveszélyes lehet ez a szakasz. Ahogy a nagy könyvben meg van írva, az ünnepség végére berobogunk mi

is, így a megemlékező tömeg már ballag felfele a tóparttól. Ingridék a felét még elcsípték, szól, hogy mi is lemehetünk a tópartra, ha kedvünk tartja, mert ők szendvicseznek, Bendegúz és Tamás pedig megmártóznak a vízben. Ez alkalommal visszautasítom a csábító ajánlatot, s rövid szünet után inkább tekerünk is tovább, hiszen a Bélesi-víztározó után még vár ránk egy utolsó nagy emelkedő.

Az utolsó izzasztó kaptató és a szárnyakat adó ereszkedő

Őszintén megvallva, már semmi kedvem kimászni egy újabb dombot, pláne a délutáni kánikulában, de tartja bennem a lelket az azt követő hosszú ereszkedő gondolata. A hajtűkanyarokban több autó is megelőz, majd nemsokára az ünneploket szállító busz is elhalad mellettünk, mi pedig néha az út bal oldalán tekerünk, elmenekülve a fák árnyékába. Botondnak egyre jobban fájnak a térdei, így többször is le kell szállnia a bringáról, én pedig csigamód araszolok a kaptatón. Szerencsére nemsokára beérünk Jósikafalvára, így végre következhet a jól megérdemelt ereszkedés. Közben a körösfői csapat is utolér, sőt le is hagyunk minket elektromos járműveikkel, majd Ingrid és Julika is feltűnik mögöttünk, így innentől kezdve együtt élvezzük a szárnyakat adó ereszkedés élményét. A táj tényleg mesebeli, Ingrid többször is hangoztatja, hogy emiatt megéri a szenvedés, s holnapra amúgy is csak a szép emlék marad meg. Kiskalotára érve lassan elfogy az ereszkedő, így innentől kezdve nagyrészt szinten haladunk, de annyira felfokozott állapotban vagyunk, hogy 20 km/h fölötti sebességgel rojduk az utat. Nagykalotát is elhagyva a távolban feltűnik a kalotaszentkirályi templom tornya, így előnt a megnyugvás, hogy nemsokára otthon vagyunk. Mivel a csapat nagy része Szentkirályon száll meg, s nem tekernek át Körösfőre, úgy döntünk, hogy mi sem vállaljuk be az utolsó szakaszt a forgalmas főúton, így száz km helyett csak 92-t tekerünk le 1463 m teljes szintemelkedéssel 8 óra 20 perc alatt. Sosem gondoltam volna, hogy valaha is képes leszek a vasembereknek szánt kihívás teljesítésére, így mérhetetlen elégedettség és hála önt el, amikor leállítom a GPS-t. Most pedig azon gondolkodom, hogy melyik legyen a következő nagy kaland.

Augusztusi bakancslista

- **Augusztus 2. (szombat):** Autóbuszos kirándulás Marosvásárhelyre és Küküllővárra. Marosvásárhelyen a híres kínai agyaghad-sereget nézzük meg a Kultúrpalotában, majd Küküllőváron a Bethlen-Haller-kastélyt látogatjuk meg, utána borkóstolón veszünk részt. Indulás: 7 órakor a Fliptől. Mivel a helyek beteltek, már csak a várólistára lehet feliratkozni. Szervező: Kovács D. Zsuzsa.
- **Augusztus 5–10. (kedd-vasárnap):** 32. EKE Vándortábor Tusnádfürdőn. Túraleírások és részletek a www.ekevandortabor.ro weboldalon, kedvezményes jelentkezési határidő július 15-ig. Szervező: Csíkszéki Erdélyi Kárpát Egyesület.
- **Augusztus 6. (szerda):** Hagyományos séta a Páter-gerincen (7 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Szabó János.
- **Augusztus 9. (szombat):** Gyorsléptű gyerekbarát túra áfonya- és málnakóstolóval. Útvonal: Buszkát – Zengőkővek – a Jára forrásai – Öreghavas (15 km, 400 m szintkülönbség). A túra során meglátogatunk egy menedékhelyet is. Utazás kiskocsikkal. Bejelentkezés telefonon augusztus 7-ig. Túravezető: Kiss János.
- **Augusztus 9–11. (szombat-hétfő):** Bunyaszezsárdi emlékkörtúrák (65–85 km-es távok kerékpárral). Szombaton és hétfőn a környéken szervezünk körtúrákat, vasárnap pedig eltekerünk a valami-kori Bunyaszezsárd falu helyszínére, ahol részt veszünk a megemlékezésen. Bejelentkezés előzetesen online. Szervező: Szima Márton.
- **Augusztus 13. (szerda):** Hagyományos séta az István-forráshoz (9 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Szabó János.
- **Augusztus 15. (péntek):** Vizes gyerektúra a Kapusi-szorosba (kb. 12 km). Utazás kiskocsikkal, találkozás reggel 10 órakor Kiskapuson a szoros bejáratának közelében. Bejelentkezés online. A túra során több alkalommal is át fogunk kelni a patakon, ezért javasolt a túraszandál vagy vízi cipő használata. A nagy fű miatt a hosszú nadrág is javasolt. Szervező: Filep Ingrid. (Megjegyzés – a júliusi kedvezőtlen időjárás miatt a túrát el kellett halasztanunk augusztusra).
- **Augusztus 16. (szombat):** Gyalogtúra a Bükkben az alábbi útvonalon: Cérna-forrás – Slamovics-ház – Brüll-kilátó – Bartha-kilátó (11 km, 250 m teljes szintemelkedés). Találkozás reggel 9 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Csorba Anna.
- **Augusztus 20. (szerda):** Hagyományos séta a Cérna-forráshoz (8 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Szabó János.
- **Augusztus 23. (szombat):** Nagykö hegye – Jára völgye (20 km, 800 m szintkülönbség), részben felfedező túra. Utazás kiskocsikkal. Bejelentkezés telefonon augusztus 21-ig. Túravezető: Kiss János.
- **Augusztus 26–30. (kedd-szombat):** Augusztus végi csillagtúrák a Retyezátban. Utazás kiskocsikkal Cărníc-ig (210 km), onnan gyalog (2–3 óra) a szálláshelyig. Szállás a Stănișoara villában (ára 60 lej/fő/éj, a 4 éjszakára 240 lej/fő). Előzetes bejelentkezés online vagy telefonon július 14-ig. További részletek és túraterv a weboldalon. Szervezők: Mezei Elemér és Kovács D. Zsuzsa.
- **Augusztus 27. (szerda):** Hagyományos séta a Rejtett-forráshoz (7 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Szabó János.

Szeptemberi előzetes

- **Szeptember 6. (szombat):** Autóbuszos kirándulás Hajdúszoboszlóra: a Munkácsy-kiállítás megtekintése. Ha időnk engedi, fürödni is fogunk. Utazás busszal, indulás reggel 6 órakor a Fliptől. További részletek hamarosan. Szervező: Kovács Zsuzsa.
- **Szeptember 13. (szombat):** Kós Károly Gyalogos Emlék- és Teljesítménytúrák – XX. kiírás. ♦ Kós Károly Kerékpáros Emlék- és Teljesítménytúrák – IX. kiírás. Részletek és regisztráció hamarosan a teljesítménytúrák weboldalán: teljesitmenyturak.ekekolozsvar.ro. A gyalogosok az alábbi túraváltozatok közül választhatnak: Gy11/17, Gy19/24, Gy52/58, a kerékpárosok számára pedig szintén több útvonallal készülünk: K16/25, K33-Alszeg, K28/36, K53/62. Szervező: EKE – Kolozsvár 1891.

Ügyfélszolgálat

Keddtől péntekig előzetes telefonos egyeztetés alapján (Kolozsvár, Magyar/21 Decembrie 1989 utca 116., az udvarban a bal oldali épület). **Figyelem! Az elkövetkezendő időszakban több alkalommal is zárva lesz az iroda: július 9–15. és 24–25. között, illetve augusztus 4–8. és 25–29. között.** Irodavezető: Kismihály Boglárka (0771-535848). Pénztár: az ügyfélszolgálati irodában. További naprakész információk a honlapon (ekekolozsvar.ro) vagy az egyesület Facebook-oldalán (EKE – Kolozsvár1891)

Túravezetők, szervezők elérhetőségei

- Csorba Anna 0740-407652
- Filep Ingrid 0744-751300
- Kiss János 0364-807639
- Kovács D. Zsuzsa 0747-070790
- Mezei Elemér 0724-892797
- Szabó János 0757-220682
- Szima Márton 0766-703575
- Elnök: Kovács Diószegi Zsuzsa 0747-070790
- Irodavezető: Kismihály Boglárka 0771-535848